

Thiên Đàng hay Địa Ngục

Các bạn thân mến,

Mới đầu tháng 7 mà thời tiết nóng như mùa hè, vùng tôi ở đám trẻ con phải đeo cặp đến trường cho đến cuối tháng mới được nghỉ hè, sau khi ăn chiều, đám trẻ xóm tôi kéo nhau ra ngoài con đường nhỏ trước nhà, có chỗ rộng rãi mà lại ít xe cộ qua lại để vẽ phấn chơi cò cò (kiểu Đức) hoặc chơi nhảy dây...trời chưa tối nên chúng được ba mẹ thả lâu ngoài trước nhà, tiếng con nít léo nhéo đôi khi cũng vui lạ; bên hiên trúc tôi thường thức tiếng chúng một cách thích thú, đôi khi có một chút ồn vì đứa này phiền đứa nọ ăn gian, không chịu thua khi chơi dỡ... và cái câu mà tôi thường nghe nhất từ đám con nít này (giữa 6 đến 10 tuổi) là : „mày sẽ phải xuống Địa Ngục chứ không được lên Thiên Đàng đâu!“ (...Du wirst in der Hölle landen, Du gehst nicht in den Himmel...!)“ mỗi khi nghe như vậy, tôi phải bật cười thâm trong bụng.... Ngộ quá! bao nhiêu năm trôi qua mà câu nói này sao vẫn na ná, mặc dù quê mình cách nơi đây hơn nửa vòng trái đất...trò chơi ở xứ tôi cũng có thể có ở bên châu phi hay châu mỹ, không riêng gì châu á.

Tôi nhớ rất rõ, những ngày còn nhỏ, đâu chừng 7, 8 tuổi gì đó, tôi cùng bạn nhỏ cùng xóm hay chơi trò „Thiên Đàng Địa Ngục“ này: hai trong đám con nít giả làm hai Thiên Sứ (?) vòng tay cao lên làm thành một cái vòng gọi là Cổng Trời; đám còn lại khoảng chừng chục đứa xếp hàng nối đuôi nhau đi qua cái Cổng Trời đó, vừa đi cả bọn vừa hát 4 câu nằm lòng sau:

“Thiên đàng, địa ngục hai bên

Ai khôn thì gần, ai dại thì xa,

Thiên đàng nhớ Chúa nhớ Cha

Đọc kinh cầu nguyện mới lên thiên đàng”

Bài hát vừa dứt thì hai Thiên Sứ hạ công xuống chặn đường lại, hỏi người bạn nhỏ đứng trước cổng: „Bạn muốn được lên Thiên Đàng hay xuống Địa Ngục?“ Bạn này sẽ trả lời chọn Thiên Đàng hay Địa Ngục tùy theo ý thích, xong người bạn nhỏ đó phải rời hàng để đứng vào nhóm mà mình đã chọn ở phía sau lưng của 2 vị Thiên Sứ; Cổng Trời sẽ được đưa lên cao để các bạn còn lại tiếp tục đi qua và bài hát 4 câu đó lại được vang lên cả khu hẻm, bài hát chấm dứt, có một bạn rời hàng, đi lên Thiên Đàng hay rơi xuống Địa Ngục...cho đến khi đứa cuối cùng đứng vào hàng ngũ mà mình lựa chọn ...phe nào đông hơn thì được cử 2 Thiên Sứ

mới ra làm Công Trời, và trò chơi lại tiếp tục như từ đầu...cho đến khi cả bọn không thèm chơi nữa...Bọn tôi chơi hoài mà không chán. Có lẽ hồi đó đâu có máy móc, đồ chơi điện tử chi để mà bám chơi đâu! Tôi vẫn nhớ rõ: hình như phe chọn “lên Thiên Đàng” phần đông hơn phe chọn “xuống Địa Ngục” vì trẻ con nào cũng thích lên thiên đàng gặp thiên sứ hiền lành xinh đẹp hơn là xuống địa ngục gặp toàn là quỷ sứ dữ tợn.

Gần 60 năm rồi...mà ngỡ như mới ngày hôm qua với 4 câu hát dễ thương chi lạ, đã uốn nắn phần nào tâm tính thiện lành của đám trẻ thơ non nớt. Bây giờ, thỉnh thoảng đến chùa hay dự những khóa tu hoặc đọc sách, nói đến thiên đàng, địa ngục là tôi lại da diết đến những ngày bé bỏng thuở nào. Bọn trẻ chúng tôi đứa mất đứa còn, tứ tán muôn phương, nhưng chắc chắn chúng tôi vẫn sẽ gặp lại nhau qua 4 câu hát không bao giờ quên.

Và bây giờ, sau những chặng đường dài ngấn trên đời, tôi hát thầm lại 4 câu trên rồi tự hỏi: „khôn cái gì và dại cái gì đây?“ và rồi tôi cũng tự bảo tôi: „Địa Ngục với Thiên Đường ở đâu mà chẳng có!“

Đây không phải là hai cảnh giới siêu hình mà từ xưa đến nay người ta hay tưởng tượng, nó không ở đâu xa mà nó ở ngay nơi tâm niệm của con người. Khi một tâm niệm giận hờn, thù oán, ganh ghét, tị hiềm...v.v khởi lên, thì đó là Địa Ngục. Nhưng khi những tâm niệm thương yêu, tha thứ, giúp đỡ, an ủi...v.v. có mặt thì đó là Thiên Đường. Cho nên Thiên Đường và Địa Ngục là hình trạng sống đích thực của con người chúng ta ngay bây giờ và ở đây trên thế gian này.

Nhờ có Lòng Yêu Thương nên cuộc sống trên thế gian mới có cảnh giới Thiên Đường. Cho nên Thiên Đường là kết quả từ cách sống của con người chứ không có cõi siêu hình nào cả, và Địa Ngục cũng không phải nằm sâu trong lòng trái đất này. Dù văn minh đến đâu, khoa học, kỹ thuật có tiến bộ đến đâu mà con người không có Lòng Yêu Thương, giết hại lẫn nhau thì quả đất này cũng sẽ là cõi Địa Ngục mà thôi. Yêu Thương ở đây là yêu thương tất cả muôn loài dù động vật hay thực vật và đất đá thiên nhiên.

Tôi là người theo đạo Bụt nên tôi hiểu nôm na Thiên Đàng là Niết Bàn, là Tây Phương Cực Lạc, là Tâm thanh tịnh, Tâm Bụt; còn Địa Ngục là khi tâm si mê, đầy dẫy khổ đau. Kinh sách thường có cách dẫn dắt dễ hiểu, sách tấn người con Bụt tu tập, sống với tâm niệm thiện lành để có ngày qua được bờ bên kia (Niết bàn). Nhưng tôi nghĩ: ở một mức độ sâu sắc hơn, trí tuệ hơn, chúng ta nên hiểu rằng, chẳng có nơi để đến! Qua được bờ bên kia rồi mới biết là không có bờ nào cụ thể cả. Thật vậy,

không có bờ nào để qua mà cũng chẳng có bờ nào để đến, chỉ là tâm ta si mê hay sáng tỏ mà thôi.

Thành ra, sống là sống “ở đây và ngay bây giờ“. Những gì đã xảy ra hôm qua chỉ là hình ảnh chứ không phải là sống và tương lai cũng vậy. Sống ở đây là ăn, ngủ, sinh hoạt, hành xử thiện, thương yêu mọi loài, nghỉ ngơi, đi chơi, thể thao... tùy thuận theo nhân duyên đưa đến, chấp nhận mọi hoàn cảnh, ý thức mọi chuyện mình đang làm dưới ánh sáng của chánh niệm.... Tất cả những điều này ta chỉ có thể thực hiện được ngay bây giờ và ở đây, lúc này. Sống được như vậy là ta đang sống trong Thiên Đàng.

Chúc các Bạn luôn sống trong Thiên Đàng như những ngày còn bé.

Hiên Trúc, 7.2018

Bông Lục Bình

Chuyển Đền: Tiểu Mai
Ngày 7/7/2018

www.vietnamvanhien.org

TÂM

“THẮP SÁNG HIỆN HỮU – TẠO NÊN ĐỊNH LỰC - ĐẠT TỚI TUỆ GIÁC”

THÍCH NHẤT HẠNH

www.thienquan.net